

ZTRACENÁ ZTRACENÁ KLÁČEK - 1

Pondělí, 06. červenec 2015

Když z nás to asi zná, ten studený pot, který vás obleje, když stojíte před zamčenými dveřmi svého bytu, nebo auta nikde. Už jste prohledali všechny kapsy, dvakrát obrátili tašku vzhůru nohama a nic. Co teď? Já si myslím, že jsem na klíč opatrná, navíc mám duplikáty u dcery, dříve u mámy a když nebyla žádná nikde v dosahu, tak v nějakém úkrytu.

Předtím byly zabouchnuté klíče v zámku zevnitř hned dvakrát (dcera), zlomený klíč v zámku (opět dcera) a i jenom zaklapnuté dveře prázdně, když jsem se zakecala se sousedkou na chodbě. Docela přeser u bezpečnostních dveří které jen tak neotevřete s roubovákem a když to bylo navíc v neděli; Dost drahá sranda. To, že mi zardili klíče od bytu v mé schovávácce (v nepoužívaném výtahu ve vedlejší Pergamentce), to jsem naštěstí zjistila včas. O tom, jak jsem jako šestnáctiletá miss plavky z Prahy v Hostivaři a na Vinohrady, o tom už jsem jednou psala. Tak jen stručně, předtím jsem ze školy, flákla tašku, vzala kabelku do ní ručník, velký jak kapesník, plavky, Nubian a jela na výtahu, proto že byl už téměř konec kolního venku přes tři stupně. Tam jsem strávila celé odpoledne, na sobě samozřejmě pouze plavky. Sotva jsem si inteligentně schovala do té kabelky. K večeru kabelka nikde, zůstaly mi jenom sandály, plavky a ručník. V trapu byly i klíče a když jsem se konečně doplácela domů, za udivených pohledů lidí v tramvaji a posléze kolemjdoucích, tak doma ani noha. Skvělý zážitek. Také jsem předtím o klíči předtím pádemitroublým n. Vracela jsem se domů, k večeru - ale už byla tma, protože to bylo v zimě - dlouhou neobydlenou a špatně osvětlenou ulicí od Vltavy; dneska byste po ní došli k holešovicům, ale na konci bylo z jedné strany železniční depo a naproti Hasiči. Že s mnou někdo jde, jsem slyšela, ale když jsem byla skoro na konci, tak slyším, jak se ten dotýká rozběhl a já tedy uhnula. Asi po mně chtěl skočit a strhnout mne na zem, co mělo pak následovat, to netuším, ale jak jsem uhnula, tak mne předtím a vzal to tlamou o chodník. Šupa to byla náramná, zvedl se a po chvíli a nadávajíc mně do krav, odpajdal směrem k tramvaji. Přeser byl, že mi strhl kabelku, klipsna se otevřela a obsah skončil na zemi. Vidět tam nebylo a tak jsem vředycky čekala, až pojedou kolem nějaké reflektory nasvítí chodník a silnici, abych posbírala svůj majetek. Jenže klíče, ty ne a ne najít. Pak jsem si ale všimla, že výjezdové dveře u Hasičárny nedosahují až k zemi a samozřejmě - klíče zapadly tam a já na ně nedosáhla, i když jsem se plazila po chodníku. Tak jsem na ty hasiče musela zazvonit a ti měli Vánoce, když jsem vysvětlovala, jak se tam ty klíče ocitly... Ale nejmírněji; zážitek s klíči mám z konce března v osmdesát. Tehdy jsem málem dostala infarkt, nespím; proto, že se do toho zamotala i starost o dítě. Protože sama jsem se narodila s luxací a musela jsem nosit těžká, která mi ušlily v Jedličce, hnali mne s dcerkou na ortopedii, jezděly když jí nebyly ani dva měsíce. Ortopedie na Bulovce je od nás vzdálená tři stanice autobusem, tak jsem strávila dceru do fusaku a pak do kočárku, na sebe si vzala cibelinový lahvový zelený chlupatý zimník, na hlavu šepici ze stříbrné lišky, k tomu stejný límec a po kolena černé kremlakové kozačky na destičkách. To oblečení v tom hraje významnou roli, protože mne málem zničilo. Měly jsem tam být deset, do autobusu jsem s kočárkem ležet nechtěla, tak jsem šla do toho krpálu přesky už v devět, to byla jezdě docela zima. Do kočárku se s kočárkem nesmělo, zůstal proto v chodbě a já klíče schovala do kapsy, která byla na zip vepředu na fusaku. Dcera se v kočárně hrozně líbila asi osmileté cikánské holčičce, hned mi sdělila že se jmenuje Jolanka, že je tam s mámou a bráčkou Albínem. Předtím jsme na výtahu, fusak zůstal v kočárně a Jolanka mi ho hlídala. Mé holce předepsali kštiny a mohly jsme jít domů. To už se ručička hodin blížila před dvanácté, venku svítilo sluníčko, já shodila lišky a rozepla kabát. Předtím jsme domů, já předtím kurtovala kočár, vyběhla s dcerou zpocené páte patro, sáhla do fusaku, a klíče nikde. Seběhla jsem tedy - předtím s dcerou v náruči - předtím pater dolů, prohledala kočár, klíče předtím v nedohlednu. Znovu vyběhla (už splavená a vynervovaná) páte patro, zazvonila na sousedku, jestli bych u ní mohla dceru nakojit, aby holka předtím dvě hořky hlady nezemřela. Holka uchlácholena, tak jsem s ní zase seběhla dolů, naložila ji do kočárku, kočárek vystrkala do kopce na Vychovatelnu a šla se zeptat do ordinace ortopedie, jestli tam nenašly moje klíče. Už tam byla jenom uklízečka a nic nenašly. Tak je to jasné, klíče ukradla Jolana, protože byly v pouzdru, které vypadalo jako penáženka. Ve dvě je další krmění, tak znovu do Holešovic, do pátého patra k sousedce, zavolat od ní mám na Vinohrady, aby byla doma. Seběhnout páte patro a s kočárkem předtím železný kopec si dojít pro náhradní tam nakrmit holku a znovu přesky do Holešovic. Tentokrát už ne na kozačkách s vysokými podpatky, ségra mi předtím boty, které ani zdaleka nebyly tak úžasné, ale dalo se v nich chodit. Domů jsem dorazila o nějaké kilo lehčí; A jak to bylo s klíči? Tak to je na tom to nejlepší. Celou tu dobu byly v tom fusaku a já na to předtím šla teprve tehdy, když jsem ho vyprala a dávala sušit. Ta kapsa vypadala naprosto nepropustná - jenomže nahoře nad zipem byla díra a jak se s tím fusakem neustále manipulovalo, tak pouzdro s klíči propadlo horek na dno. Jolance jsem se mockrát v duchu omluvila. DEERES